

VÄSKAN HAR JAG PACKAT. Jag var på väg för en timme sedan men så bestämde jag mig för att jag i alla fall skulle skriva något, som jag har lovat. Sedan dess har jag suttit nästan helt stilla vid köksbordet. Kaffet har hunnit torka till mörkbruna fläckar i botten av den sjuttiotalsblommiga koppen. Jag har försökt att dricka den sista droppen flera gånger. Det är högtidligt tyst i huset den här tiden på förmiddagen. Alla har gått till sina jobb och skolor. Det visslande suset i fläkten och ett svagt rasslande från rören ovanför är det enda som hörs. En ung skata landar med en smäll på kopparblecket utanför fönstret och skrämmer nästan livet ur mig. Jag måste åka nu. Har redan väntat för länge.

Jag samlar brödsmulorna från bordet i handen, slänger dem i vasken och börjar ställa in den kvarvarande disken från frukosten i diskmaskinen men hejdar mig. Det är bättre att det ser ut som vanligt. Jag kollar att sladden till brödrosten är utdragen och går ut i hallen, undviker noga att se in i pojkarnas rum, tar på mig en grå stickad tröja och en regnjacka. Lämnar lägenheten. Pennan ligger orörd kvar vid det vita pappret på skrivbordet i sovrummet.

Ute på gatan fäller jag upp huvan mot regnet. Jag skulle helst vilja ta vägen runt parken till bilen, för att slippa gå samma väg som vi hade till dagis när pojkarna var små, men klockan närmar sig lunch och risken att möta någon jag känner är mindre i parken. Så här sent på hösten är det bara hundägare och joggare där. Jag sneddar över gatan, in mellan de gamla kulturhusen och går upp mot Sofia kyrka med blicken ned i asfalten. Regnet tilltar, stora droppar smattrar mot axlarna. Luften är sval och fuktig mellan ekarna och kastanjerna. Backen ned mot Katarina Bangata är såphal av alla kladdiga löv. Tänk om bilen inte startar. Det borde den göra, vi hade den på service för bara en månad sedan. Jag öppnar och sätter mig i förarsätet. Ryser till när den råa luften sipprar ned genom glipan mellan kragen och halsen. Jag drar åt jackan hårdare och sätter nyckeln i tändningen. Sedan blir jag sittande orörlig igen, med händerna i knäet. Jag tog mig hit, nu måste jag samla ny kraft. Allt kräver vilja. Hela tiden denna vilja. En sak i taget. Håller andan, lyfter handen, sluter tummen och pekfingeret runt nyckeln, känner tydligt den räfflade strukturen i plasten runt metallen som jag snart ska vrida om så att jag kan ta mig härifrån. Jag ser upp mot kyrkan, den branta backen som jag har cyklat upp för så många gånger på väg hem från dagis, tyngd av barn och matkassar, genomsvechtig, med mjölksyran brinnande i benen. Klätterträdet, hundrastgården och syrenbersån vid kolonistugorna där Lukas och jag skar ned kvistar med tunga, lila och vita blomklasar till skolavslutningen. Det regnade då också och Lukas försökte hålla paraplyet över oss

båda. Han skrattade så han kiknade åt hur vattnet från de yviga buskarna rann ned över mig och jag blev blöt som en hund. Han och Gösta pyntade köket alldeles själva. Några månader sedan bara. Jag tvingar mig att vrida om nyckeln. Motorn startar utan problem. Jag backar ut från parkeringsfickan och vänder framför trappan som leder upp till lekplatsen med gungorna. Väl ute på Folkungagatan inser jag vilken dålig idé det är att ta bilen. Jag har svårt att hålla filen och gör alltför snabba, nerviga filbyten. Någon tutar på mig. Jag kramar händerna runt ratten och fixerar blicken vid rödljuset längre fram. Vindrutetorkarna vispar fram och tillbaka som en metronom. Det blir grönt. Det är bara några timmars körning. Det måste gå. Jag får stanna ofta.

Jag var med om en bilolycka för några år sedan. På sätt och vis var det mitt fel, även om jag inte fick skulden efteråt. Jag körde vårdslöst. Det var ren tur att ingen dog. Det satt en liten flicka i baksätet på den andra bilen. Jag kommer aldrig att glömma hennes blick. Sedan dess får jag alltid otäcka bilder framför mig när jag kör bil. Inte i stan, här är hastigheten så låg, men så fort jag kommer över nittio tränger de sig på. Söndersliten hud, kött, trasiga kläder och uppriven, deformationerad plåt. Marginalerna är för små. Värst är det i långa tunnlar, det känns som om väggarna faller inåt, sluter sig. Det finns ingenstans att fly. Så när jag kommer ut ur Årstatunneln vid Västberga industriområde och kan lägga mig i högerfilen på E20 mot Karlstad andas jag ut en aning. Räknar sekunderna. De löper på. Jag kör vidare. På något vis lyckas jag hålla tankarna under kontroll och få milen västerut att gå.

Strax efter Örebro avtar regnet något. Här börjar den gamla bruksbygden ta vid. Järnets och skogens land. Nu är det mest skeva plåtgarage, sjaviga eternitvillor och övergiven rostig järnvägsräls. En sorts undergångsskönhet som jag normalt sett brukar tycka mycket om men idag kryper den under skinnet på mig. Det är nästan ingen trafik, bara enstaka långtradare som kämpar uppför någon av de långa backarna längs vägen mot Karlskoga. Snart har jag klarat mer än två tredjedelar av sträckan. Jag tar in på en överdimensionerad rastplats för att kissa och vila mig ett tag.

Diket är fullt av plastflaskor, chipspåsar och ölburkar, bakom det reser sig en pelargång av raka tallar. Min mobil ringer. Jag ser på klockan. Fem i två. Snart slutar Gösta och Lukas och går till fritids, eller har de gymnastik idag? Fick de med sig sina kläder? Nej, de var kvar sedan förra veckan. Det sa de ju i morse. Det kunde ha varit flera veckor sedan. Katarina ska hämta dem först vid halv fem. Jag tar upp telefonen. Det är hon. Ser mig omkring, nästan som för att kolla att ingen ser mig, att ingen ser att jag inte svarar när min fru ringer. Jag står där som ett fån med telefonen ringande i handen som om den var en osäkrad handgranat. Känner mig yr som av syrebrist. Jag slänger in den i baksätet och tar stöd mot bilens svala fuktiga plåttak med båda händerna. Droppe efter droppe från himlen slår ned på knogarna och rinner vidare ut i rynkorna i huden. Magen knyter sig av ett kraftigt, sugande illamående. Det slår mig att jag inte har ätit något på hela dagen. Jag tar fram en banan som jag fick med mig hemifrån. Den har legat för nära varmluftsutsläppet på golvet

och är alldeles varm och mjuk. Jag får kväljningar av första tuggan, men lyckas ändå få i mig halva. Det ger bra effekt. Magen lugnar sig. Efteråt röker jag en cigarett, den första på tre år. Snart släpper även yrseln. Några kråkor seglar runt ovanför mig. Himlen är täckt av ett tunt och jämnt molntäcke, som ett gråvitt flor.

Jag knyter händerna om ratten och fokuserar blicken på nästa vägkrök. Jag borde ringa och be om hjälp, vända och köra tillbaka. Jag borde åka till sjukhuset i Karlstad. Istället pressar jag foten mot gasen. Precis när jag fått fart på bilen och ska svänga ut på vägen, brölar en kraftig tuta strax bakom mig. Jag är på väg rakt ut framför en timmerbil. Jag bromsar så hårt jag kan och girar undan med ett ryck i ratten. Lastbilen dundrar förbi mig med en halvmeters marginal och vräker en kaskad av lerigt vatten över framrutan. Andas. Lugnt. Det är inte så långt kvar nu. Lugna andetag. Ned med luften i lungorna. Lastbilen försvinner runt vägkröken. Det blir tyst. Kråkorna har flugit vidare.

Efter Karlstad följer vägen Klarälven uppströms. Lugnt och metodiskt ringlar sig de mäktiga kvicksilverblanka vattenmassorna ned mot Vänern. Pappa och farfar ligger båda på Ransäters kyrkogård under varsitt järnkors dekorerat med tunna plåtlöv. Korsen är typiska för Klarälvdalen och det finns flera liknande vid gravarna runtomkring. I vindpustarna fylls luften av ett vackert metalliskt klirrande från alla samlade blad. Farmor har lämnat en plats tom under farfars namn på korset i väntan på henne. Praktiskt tyckte hon, jag har alltid tyckt att det var förutseende i överkant.

Jag sätter mig på huk framför graven och borstar bort löven som lagt sig ovanpå stendekorationen vid korsen. Stryker med fingertopparna längs den blankputsade graniten, pillar bort smutsen som samlats i de graverade bokstäverna. Jag tror inte att pappa ville ligga här. Jag vill det inte. Han drog, lämnade småstaden, skulle göra revolution – ändå skulle han tillbaka hit och tryckas ned under ett kors. Fast vad spelar det för roll var man ligger när man är död. Jag reser mig och går ned till strandkanten. Strax nedanför kyrkan delar sig älven runt en liten ö. Vattnet står ovanligt högt. På andra sidan trängs videsnåren vid vattenbrynet mot sandbanken som bara svagt kan anas under den krusade ytan. Där finns fortfarande spår kvar efter de gamla flottningslederna, murkande svarta stammar sticker upp ur vattnet. Ibland metade vi abborre och braxen där med farfar när vi var små.

Munkfors är som en vilda västernstad. Alla viktiga samhällsinstitutioner är samlade längs med samma gata. Här finns vårdcentralen, bensinmackarna, Lerins mode, färghandlaren, hårfrisörskan, pizzeria Torino, begravningsbyrån och biblioteket. Lite mer avsidet, men det är väl skyltat, finns brukshundklubben, konferenscentret och missionskyrkan. Jag hälsas välkommen och välkommen åter. Flest bilar har samlats utanför Systembolaget vid infartsrondellen. Jag stannar och handlar på ICA. Kassörskans blick hänger sig kvar vid mitt ansikte när jag lägger ned mina varor i plastpåsen. Här kommer ingen främling undan obemärkt.

Ju längre upp i landet jag kommer desto slingrigare och smalare blir både vägen och älven. Landskapet tränger sig

närmare inpå och tjälen har slitit upp djupa svarta sprickor i vägbanan. Slutligen lämnar jag älvdalen och den allmänna vägen för en grusväg som borrar sig fram genom en allt vildare, dunklare och taggigare natur. Höga mörka granar, trollformade stenar och vidsträckta övergivna ängar. En annan tidsålder. Solen står lågt och flimrar mässingsgul och varm ned genom trätopparna. Jag kommer att hinna fram innan det är helt mörkt. I svackan precis före bäcken som leder ned till sjön, där vi brukade bygga dammar om vårarna när vi var små, ringer hon igen. Min puls stiger, trycker och bankar tungt vid halsen. Jag ringde henne på jobbet, hon svarade inte så jag läste in på svararen att jag var tvungen att resa iväg. Det borde jag ordnat bättre. Jag borde förvarnat henne. Jag sa att hon inte skulle ringa, att jag måste resa bort några dagar för att avsluta ett viktigt reportage, att jag behöver vara ifred på en neutral plats. Hon vet inte vart jag är på väg, men hon anar förstås att något inte stämmer. Hon känner mig kanske bättre än någon annan. Ändå har hon ingen aning.

Ringsignalen tränger in i mig, till nervsystemet och djupare, ned i det som vi inte vet något om. Jag grips av häftigt ilska och frustration, vevar ned fönstret och kastar ut mobilen. Det ger ett omedelbart, nästan euforiskt, rus, för att sekunden senare känns lika dumt som det är. Jag kan inte förstå att jag gör det här. Åker hit såhär. Jag borde bara vända. Åka till sjukhuset. Jag borde ta det ansvar jag alltid föreställt mig att jag kan ta. Nej, jag är nästan framme. Jag ändrar ingenting nu. Andningen låser sig och blir ytlig och tunn.

Blodtrycket sjunker kraftigt, jag blir kall om fingrarna. Det snurrar i huvudet igen. Jag biter mig hårt i handen, försöker få kontakt med kroppen genom köttet och smärtan. Det brukar fungera. Aldrig, har jag alltid sagt. Aldrig. I alla jävla år: inte jag. Nu sitter jag här, med vägen forsande framför mig som en grumlig flod. Min skam sitter i så många lager, från hudens allra yttersta porer ända in i märgens vinröda mörker. Och hjärtat skenar under säkerhetsbältet.

Den sista milen är mer som en traktorstig än en väg. Jag kör alldeles för fort, vill komma fram. Kan inte köra i det här skicket, inte stanna här i skogen heller. Stora stenar sticker upp genom gruset här och var, bilen skumpar och far fram och tillbaka över mittsträngen som är täckt av ljusbrunt gräs. Den dåliga fjädringen i framvagnen skramlar hårt och metalliskt. Vägen kantas av tätvuxen granskog, grenarna skrapar längs fönstren. Det smäller till rejält under bilen när jag passerar sista krönet före backen. Ljuddämparen låter plötsligt som en ihålig plåtburk. Nu tar asp, rönng och björk över vegetationen ned mot sjön och äntligen dyker vår tomt upp mellan träden. En ilning av rädsla går genom min redan överladdade kropp, chocken när jag ser hur klart gult ljus strålar genom stugans fönster och ut över mörkret. Hela storstugan lyser. Det är någon där!

VINDRUTAN ÄR KROSSAD, som ett spindelnät av vita kristaller hänger den fortfarande fast i sin ram framför mig. Björkens kala grenar vajar långsamt fram och tillbaka utanför. Likt blodkärl förgrenar de sig ut i den blåsvarta natten. Bilen lutar kraftigt åt vänster och dörren är öppen. Jag hänger fast i säkerhetsbältet, annars hade jag trillat ut. Jag försöker komma åt att knäppa loss mig ur bältet men höger arm lyder inte. Jag kan inte ens känna den. Vänster arm fungerar som den ska och jag kan röra på fötterna. Men högra armen är som förlamad och det strålar vasst av smärta från ryggen. Mitt ansikte är stelt och strävt, i backspegeln kan jag se mina ögon lysa blå och stirriga ur en brunsvart mask som måste vara av levrat blod. Jag lyckas med viss möda sträcka mig runt och lossa bältet med vänster hand. När det släpper faller jag ned i diket utanför. Jag blir liggande och känner efter i kroppen. Iskallt vatten tränger in genom kläderna från den blöta jorden under mig. Det börjar sticka och dra i högra underarmen och i axeln. Den kanske bara har somnat? Det gör ont i ryggen, men det är bra. Det betyder väl att den måste vara hel? Jag tror inte man kan bli förlamad i bara en

arm. Det regnar nu. Tunna små regndroppar svävar runt i luften nästan som dimma. Jag kravlar mig upp och ser på den gamla Saaben. Framdörren har vikt sig över gångjärnen framåt och är rejält bucklig. Kofångaren är böjd runt björken. Lyktorna pekar kraftigt inåt i nästan perfekt symmetri. Det måste ha smällt ordentligt. Den kommer aldrig att starta igen. Helvete! Jag sparkar till ena passagerardörren så hårt att jag håller på att tappa balansen. Hamrar hårda slag med knytnäven i motorhuven, tills den brännande smärtan från knogarna pulserar ända upp i nacken. Drar djupa andetag, försöker få andhämtningen normal. Kläderna smetar fast mot huden, jag skälver till av kylan. Här kan jag inte stå. Oavsett.

Jag tar ut väskan och matpåsen ur bakluckan och börjar gå mot stugan som ligger vid en liten sjö. Här har jag tillbringat alla mina somrar sedan jag var liten. Sprungit runt som den lyckliga fåntratt jag var som barn. Vilken otrolig ynnest att få vara just det.

Så ser jag och minns vad som fick mig att bli så rädd. Det är tänt i huset! Man ser in i stugan som i ett akvarium. Men inga fler bilar på tomten förutom min. Jag ställer väskan och påsen i gräset och går sakta åt sidan, för att se bättre in genom köksfönstret. Någon rörde sig? Nej, tomt. Det var flera månader sedan vi var här sist. Kan ljuset gå på av sig själv, när det är fuktigt kanske? Har mamma glömt släcka? Det är inte likt henne. Hon brukar alltid berätta om exakt allt som hon har gjort här. Om hon har plockat tre grässtrån från västsidan av dasstrappan så får jag en fullständig rapport. Ned på mikroskopisk detaljnivå vill hon alltid försäkra sig

om att vi är överens. Hon har blivit som en seismolog. Hon måste hitta sprickorna i jordskorpan i tid före nästa jordbävning. Hur länge brinner en glödlampa? Ljuset måste ha stått på sedan vi var här sist. Eller tänts av någon? Men vem bryter sig in här? Jag går runt huset på lite avstånd. Kliver genom det blöta blåbärsriset på norrsidan. Det ser ut som om det är lampan i vardagsrummet som lyser. Glasdörren ut mot verandan på baksidan är hel och stängd. Gardinerna skymmer så att jag inte kan se hela rummet.

Jag går upp till infarten men hittar bara hjulspåren från min egen bil i leran. Fast det är svårt att se ordentligt i dunklet och i det här vädret regnar alla spår bort på några timmar. Jag känner på låsen till redskapsbodarna där alla verktyg finns. De är låsta, utan tecken på någon åverkan. Regnet har börjat vräka ned och den tilltagande vinden lyfter svarta vågor ur sjön i mörkret på andra sidan gräsmattan. Jag fryser så att jag skakar. Det är nästan två mil till närmaste granne. Jag måste gå in. Lampan lyser för att någon har glömt den på. Det finns ingen annan vettig förklaring. Ingen som har gått fel stannat för natten i ett kallt tomt hus utan dricksvatten. Sent i november. Jag går med snabba steg mot dasset där nycklarna hänger. Det är sammanbyggt med redskapsbodarna, bredvid en praktfull tall en bit från huset.

Varulven började komma till mig i mina drömmar när jag var sju år gammal. Ganska snart började den söka upp mig även när jag inte sov. När jag gick ut för att kissa vid staketet om kvällarna kunde jag se hur varulven kom ut ur skogen på andra sidan gårdet. Med lugna, bestämda steg gick den rakt

mot mig. Kropp som en människa, huvud som en varg. Säkert två meter lång. Den stannade alltid några meter bort och såg på mig. Som om den ville markera att den visste var jag var. Jag skulle aldrig vara säker. Efter ett tag fick det där nästan motsatt effekt. Jag började känna mig trygg med varulven. Den blev en del av mig. En vän i mörkret. Min egen varulv. Ändå gjorde den mig stel av skräck. Den var full av återhållet rått våld. Den visste alltid var jag var. Ibland kunde den stå med ryggen mot mig och vänta när jag klev in i ett rum. De skarpa hörntänderna, de gula ögonen och den svaga silhuetten av öronen var allt som syntes, där den stod, lutad över sängen när jag vaknade om nätterna. För att slippa möta varulvens blick sticker jag alltid in handen i mörkret och tänker dasset innan jag öppnar dörren. Nycklarna är på sin plats på spiken bredvid affischen av Clark Gable som spelar poker. Jag kliver ned från dasstrappan och vänder mig mot huset. Hela tiden ser jag mig om över axeln, flackar med blicken mot de mörka skuggorna. Granruskorna och asplyn slår hit och dit i vindbyarna. Ljuset från huset når bara skogens allra yttersta konturer, skuggorna bakom kan dölja vad som helst. Osannolika händelser förnekar vi alltid i det längsta, hur verkliga och tydliga tecknen på att de faktiskt håller på att hända än är. Men folk blir yxmördade ibland. Tjong! Slafs! Bensåg. En stackars polsk bärplockare hittar mig i några Staitolpåsar om ett halvår. Skogen skulle knappast kännas tryggare än huset. Och hur långt orkar jag springa i mörkret och regnet? Efter några minuter skulle jag vara vilse och desperat leta efter vägen tillbaka.

Jag går över gräsmattan, in i ljuset och fram till dörren. Sträcker mig upp på tå så att jag kan se in genom köksfönstret. Disken står prydligt staplad i diskstället. Dricksvattendunken står uppochned på pallen där vi brukar ställa den. En kastrull står kvar på spisen, som är avstängd. Något glömmer man alltid framme. Jag trycker långsamt ned handtaget. Det är låst. Bra. Jag stoppar i nyckeln, vrider upp låset och gläntar försiktigt på dörren. Inga främmande skor, kläder eller andra tecken. Golvet ser rent ut. Jag går sakta in i hallen och ser in i storstugan. Ingen där. Jag går hastigt in i köket, drar ut tredje lådan och griper tag i en förskärare. Med kniven framför mig går jag långsamt ut i storstugan. Det verkar bara vara taklampan som lyser. Alla andra tycks släckta. Det rum som syns minst utifrån är sovrummet. Jag går fram mot dörren. Precis när jag ser in mot sängen sprakar det till och blir becksvart. Så mörkt att det svarta fylls med gula, flämtande, flytande punkter. Jag står alldeles stilla, försöker att inte andas. Kniven känns iskall i handen. Blundar. Sekunderna går. Gör det då! Slit sönder mig, pressa kniven genom revbenen, öppna min bröstorg och släpa ut mig i skogen. Lämna mig med rykande innandöme åt nattens vilddjur. Hjärta, njure, lungor och tarmar. Vargar äter alltid inälvorna först. Men jag hör bara regnet mot plåttaket och vinden i träden utanför. Jag slår upp ögonen. Nu har de vant sig lite vid mörkret. Ingen varulv. Ingen yxmördare. Sträcker mig efter väggen och famlar mig fram till en golvlampa som står vid soffan. Till min stora lättnad fungerar den. Jag provar att slå på ljuset i taket. Inget händer. Jag hämtar en stol och kollar om alla proppar

är hela. Det är de. Då är det nog som jag trodde att mamma glömt släcka och att lampan brunnit sedan dess och till precis nu. Ändå kan jag inte skaka av mig känslan. Jag är inte ensam. Jag känner mig hela tiden betraktad. Jag låser ytterdörren, tänder alla lampor i hela huset och drar ned rullgardinerna. Det är obehagligt, så nära glaset syns jag som tydligast utifrån men när det är klart känner jag mig lugnare. Färre intryck för min fantasi att hantera. Stående med händerna längs sidan får jag syn på mig själv i spegeln på väggen precis innanför hallen. Herregud! Tänk om det varit någon härinne när jag kom, någon stackars hemlös människa som lånat stugan för att par nätter och så kommer den tofsiga galning som ser på mig i spegeln in genom dörren, med ett ansikte täckt av levrat blod och en lång kniv i handen. Det skulle ha varit svårt att förklara på ett bra vis. Jag går ut i köket, lägger tillbaka kniven med en känsla av att ha uppträtt opassande och sköljer rent ansiktet från blod. Ett ganska djupt, några centimeter långt jack över ögonbrynet börjar blöda igen. Jag tvättar det med Desivon och tejpar ihop det så gott det går med en servett och papperstejp. Det är redan ganska svullet. Kommer nog att bli en fin blåtira imorgon. Jag har länge varit orolig för att jag ska svimma framför ratten, men har aldrig varit ens nära tidigare. Det gick så fort, kanske var det epilepsi? De senaste åren har jag ibland fått konstiga nervösa ryckningar i ansiktet när jag känt mig pressad. Oftare och oftare har de kommit. En sorts överslag i systemet. Hela ansiktet trycks ihop som av en spasm. Jag har tyckt att de är så genanta att jag aldrig vågat fråga någon om de syns.

Jag slår på kylan, lampan inuti flimrar oroväckande men kompressorn bakom börjar arbeta och fylla köket med sitt låga hemtrevliga surr. Jag ställer in det lilla jag har med mig. Dricksvatten, yoghurt, havregryn, smör, bröd, kaviar, pyttipanna, falukorv och några burkar tonfisk. Jag bär in väskan i sovrummet, men packar bara upp necessären. Tandborsten har jag glömt men det finns flera stycken kvar sedan i somras samt en halv tub Bamse-tandkräm. Huvudvärks- och sömn-tabletterna ställer jag på nattduksbordet. När jag kommer tillbaka ut i storstugan ser jag till min stora lättnad att det redan finns ved inne. Jag hade aldrig klarat av att gå ut i mörkret och hämta i vedboden. Jag tänder en brasa, borstar bort lite råttskit från soffan och sätter mig med en bit rågrut utan pålägg. Klockan i köket visar på strax efter åtta. Jag borde varit här runt halv fem så jag måste ha suttit medvetlös i bilen i minst tre timmar. Katarina försöker nog övertala Gösta och Lukas att sova nu. De turas om att hitta på olika viktiga saker de absolut måste göra innan de går och lägger sig. Det är onsdag imorgon, de ska alla upp tidigt. För dem är jag bortrest på jobb. Det är jag ganska ofta. Inget konstigt. Det är bara Katarina som är orolig, men det säger hon förstås inte, hon är enormt bra på att upprätthålla ett sken av normalitet, vad som än händer. För pojkarna är det en vanlig kväll. En vanlig natt. Själv är jag fortfarande för uppjagad för att kunna sitta stilla. Jag går planlöst omkring i stugan. Den känns liten och bräcklig idag, som en koja med pappväggar. Här har tiden stått stilla sedan jag var liten, sedan mamma var liten, sedan mormor och morfar hade sina kräftskivor på

40-talet. Ljust, ljust blå sliten tapet med små vita streck på. En dåligt målad tavla av en örn som svävar mot en alldeles för blå himmel, en hjort stirrar rakt på mig från en murrig brun väggbonad, ett gulnat fotografi av några hästar i en hage samt en tygtavla som föreställer hamnen i Neapel med vulkanen Vesuvius i bakgrunden, troligen ett minne från någon av de bilsemestrar mormor och morfar älskade så mycket. Här har samlats på allt som har haft det allra minsta affektions- eller kan-komma-till-användning-någon-gång-värde. Hyllorna som löper längs taket är fulla med prydnadsfiguriner, pärlplattor och allsköns bråte. En hög muttrar, ett rostigt knivblad, några skogstroll från Jämtland, en ekivok semestertändare med bikiniflickor och palmer, en He-man utan armar, en dammig cylinder till en Zündapp vi sålde för årtal sedan. Ett dammigt vykort av en ung Franz Kafka jag skickat till mamma från Prag när jag tågluffade med Lena 1993. Jag har inte skrivit mer än »Tjohooo!« och ritat en massa streckfigurer. Jag lägger ny ved på brasan. Sitter på knä framför den och ser de blå lågorna leta sig fram över det torra nävret med ett svagt krafande ljud. Tyst ved kallade farfar det för. Björk, asp, rönn och alm till exempel. Trä som inte sprätter när det brinner som tall och gran gör. Den fuktiga, instängda lukten börjar försvinna ur rummet. Värmen pressar skönt mot kinderna och pannan. Skänker en sorts lugn. Jag ska nog reda ut mig själv den här gången också. Som jag har gjort så många gånger förut. Det är det enda sättet för mig. Härda ut. Om det bara fanns en knapp man kunde trycka på. Jag skulle inte stänga av, jag skulle bara trycka

på paus. Nej, jag skulle ta ur och radera. Få en ren start. Men det går inte. Det är annorlunda den här gången. Det är sådan här jag är, det är sådan här jag alltid kommer att vara. Det här är mitt liv. Det här är vad det blev av mig.

Trädkronorna knakar och gnisslar utanför. Vinden tycks tillta igen. Det smäller och knäpper i taket. Vattnet forsar oregelbundet genom stuprören. Dra inte ut på det här. Det blir bara värre. Få det gjort. Men jag är för rädd. Jag skulle ha sökt hjälp. Nu är jag här helt ensam. Så dumt att åka hit, av alla ställen just hit. Alla ansikten, alla onda drömmar. Låt mig bara gå nu. Nej, gör som du har tänkt Matti. Sov genom natten. Imorgon skriver du orden som du har lovat. Sov nu.